

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/496 z dnia 21 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”; Dz.U. 2017, L 76, s. 22) oraz i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/491 z dnia 21 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”; Dz.U. 2017, L 76, s. 10), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie, że art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanej dalej „decyzją”; Dz.U. 2011 L 76, s. 63) oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanego dalej „rozporządzeniem”; Dz.U. 2011 L 76, s. 4) nie mają zastosowanie w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego oraz w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, iż art. 1 ust. 1 decyzji i art. 2 ust. 1 rozporządzenia są niezgodne z prawem ze względu na a) brak podstawy prawnej lub b) naruszenie zasady proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw skarżącego na mocy art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych wynikającego ze stwierdzenia przez Radę, że postępowania sądowe w Egipcie są zgodne podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostały spełnione ustanowione w art. 1 ust. 1 decyzji i art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryteria umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący zarzuca Radzie, że naruszyła prawo skarżącego do obrony oraz prawo do dobrej administracji i skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w sposób staranny i bezstronny, czy wspomniane powody uzasadniające ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie są zasadne w świetle uwag przedstawionych przez skarżącego przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła bez uzasadnienia i w sposób nieproporcjonalny prawa podstawowe skarżącego, w tym prawo do ochrony własności i reputacji. Zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie znacznie wpłynęły na sytuację skarżącego, zarówno pod względem jego prawa własności jak i reputacji na świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych oraz zasobów gospodarczych skarżącego jest związane z jakimkolwiek uzasadnionym celem lub przez ten cel uzasadnione, a tym bardziej, że jest ono do takiego celu proporcjonalne.

Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2017 r. – *Ipuri/EUIPO – van Graaf (IPURI)*

(Sprawa T-226/16) ⁽¹⁾

(2017/C 239/84)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.